

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
— BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

FOCH

Generalíssim dels exèrcits aliats al moment de la Victòria

Nat a Tarbes, el 2 d'octubre de 1851

Mort a París, el 20 de març de 1929

Ha mort l'home que va guanyar la guerra europea. Hem anomenat al mariscal Foch. Era un fervent catòlic i, en morir, li han posat, entre les mans ossudes, un Sant Crist dramàtic.

Abans de fer l'elogi culminant d'aquesta gran figura militar que féu la seva carrera embolcallat del més alt dels respectes mundials, hem volgut fer aquesta afir-

mació de la seva catolicitat per demostrar que l'esperit de LA CAMPANA DE GRACIA és del tot independent, i davant del gran home, sigui quin sigui el seu camp d'origen, sap acotar el cap i saludar amb tot respecte el pas de la intel·ligència morta.

Durant la guerra, o, millor dit, en el segon temps tràgic de la guerra, Foch fou la representació viva de França, més encara, fou la representació viva de l'esperit liberal del món, quan fou nomenat en circumstàncies dramàtiques generalíssim dels exèrcits aliats.

Foch era un home serè, alt, prim, ben estructurat, seriós, incapaç d'una indelicadesa ni d'un mal tracte a ningú. Portava dins una vida interior intensa i no sabia dir-la a ningú. Fou ell, amb el seu coneixement genial, qui trasmutà totes les lleis, fins aquest segle immutables, de la guerra.

Per fortuna, des de la seva càtedra militar anà preparant els caps i oficials de l'exèrcit francès, que, quan es trobaren, per circumstàncies fortuïtes, sota les ordres del mariscal Foch, podien complimentar molt millor les ordres que els donava, perquè ja coneixien les doctrines i les teories; els costums i les pràctiques de l'antic cate- dràtic.

Foch fou la gran figura de França durant la guerra. Gràcies a la seva tàctica de fer "bosses" en les línies enemigues, pogué desarticlar les línies de Hindenburg i de Ludendorf... Fou qui rebé els que venien a demanar l'armistici i qui tingué l'honor de passar per l'Arc de Triomf en la gran desfilada del 14 de juliol de 1919.

Un cop finida la seva missió i encara que fou nomenat conseller tècnic dels governs, se n'anà a casa seva, voltat del respecte de tothom i sense cap ànim d'intervenir en la vida civil del poble.

Pogué ésser cabdill polític, però compregué que el seu paper estava situat al marge del Parlament. Les dretes franceses, mantes vegades han volgut treure'l del seu isolament, de la seva austeritat militar; però Foch no ha volgut ni els honors màxims, com acceptà l'altre mariscal derrotat, Hindenburg, ni intervenir en un petit "rol" parlamentari, com ha fet qui en 1914 era cap d'ell, el general Castelnau.

Foch ha estat l'exemple del militar bo i honest que, un cop finida la seva missió, no volgué altra glòria que la que podia rebre com a representant de la glòria militar de França.

En morir el mariscal Foch, als 78 anys, es troba voltat de l'amor i el respecte de tothom. En saber la Cambra la mort del gran soldat, tothom es posà en peu, excepció feta del comunista, la missió dels quals, com és sabut, és la de fer tot el contrari que facin els altres.

França també hi és en peu, davant el cadàver d'aquest home que, com ha dit molt bé Painlevé, passa a la història al costat de les grans figures militars del món: Cèsar, Alexandre, Napoleó.

Les campanes de totes les esglésies del món occidental llancen a l'espai el so clar del seu dolor per a honorar la glòria de qui tant en la guerra com en la pau fou un militar exemplar les virtuts heroiques del qual foren honorades quan guanyà la guerra que contra la brutalitat i els principis bàrbars s'havia iniciat un mal dia de l'any 1914.

EL PRESENT NÚMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Els successos de Mèxic

A Mèxic, per ara, les coses no van malament. En dir les coses, ja s'entén que volem significar la campanya contra la insurrecció quarterera i l'altra.

Els triomfs dels federals comandats per cabdills del més sòlid prestigi han estat esclatants.

Al sud i a l'est la revolta queda materialment aixafada.

Quatre generals rebels han pagat amb la pell llur traïció. El port de Veracruz és obert al tràfic. L'amenaça que per a la capital constituïa l'exèrcit del general Jesús Aguirre s'ha esvaït.

Forces lleials persegueixen les desferres d'aquesta host. Si el seu cap no aconsegueix travessar la frontera de Guatemala, la mateixa fi malaurada del seu germà l'espera.

Amb aquesta escombrada, la rebel·lió resta localitzada i isolada al nord de la República, millor dit, a N. O., als Estats de Chihuahua i Sonora.

Només hi ha un punt negre quan escrivim aquestes ratlles. Torreon, on sembla concentrat un gros nucli d'insurgents.

Si el general Calles derrota a Escobar i estén a Torreon la neteja de Veracruz, el seu èxit serà complet i el liberalisme universal estarà d'enhonorabona.

L'actitud dels Estats Units és correcta. Hoover ha declarat que aquesta vegada a Mèxic els ianquis estan amb el govern.

Hi estan no solament els ianquis, sinó tots els republicans, tots els homes lliures del món.

Per mal camí

Cada dia és més vergonyosa la vida dels pobles; cada dia més depriment i desconhortador l'espectacle de les multituds. Els ideals purs de progrés i millorament moral no són sustentats més que per un nombre ben migrat d'individus que, en aquella terra de xavacaneria i de dolor, són com solitaris oasis en mig d'un àrid desert... Vegeu, en canvi, les tumultuoses urbs que es precipiten atropelladament en persecució d'un enganyador benestar momentani. Les seves ambicions mesquines no passen més enllà d'aquesta vida trista de la terra, insegura i passatgera com la llum blanca d'un llampec en l'horitzó. Els seus afanyos no són pas menys mesquins: com no es senten l'ànima dintre del cos, o millor, com la densitat del cos els priva de sentir les necessitats de l'ànima, tal el seu voler està en satisfer, no ja necessitats, sinó apetits de la carn; les necessitats en ells han devingut monstres famolencs que diuen eternament: Mes! Mes!

No sentint més que els instints animals, viuen per a donar satisfacció a aquest, i fan de la vida un camp de guerra encesa, acarnissada i eterna. Són com els cans famolencs que es mosseguen per a emportar-se la millor part del que els ha de permetre ajeure's al sol, amb el ventre ple, sens altres mals de cap que mig obrir les parpelles entre becaina i becaina i rosegat la provisió usurpada als seus companys, que guarden, golafres, entre les seves potes, perquè ningú els la prengui...

Mesquina humanitat, que no somnies, que no tens afany útil de cap mena! Pots viure com vius? Com ets que no sents ni tan solament curiositat d'infant vers tantes coses com tens davant dels ulls i que et conviden a que sentis per fi el desig d'esbrinar per què hi són?

Ai! Camines distreta, camines d'esma i a les palpentes; vas avall, seguint, sense voluntat, el corrent que t'hi empeny, sense saber on vas ni per què camines. Ni de tu mateixa tens consciència!... Rius, plores, cantes, saltes, corres, et pegues i et mates, odies i estimes, i no saps per què ni ho vols saber. Ni saps que ets cosa viva, amb vida pròpia; que respire, que tens ulls per veure i oïdes per a oir, que tens un quelcom misteriós dintre teu que pensa i que sent...

Oh, humanitat malaurada! Res d'això no saps; perquè si ho sabessis, totes les teves ànsies, tots els teus anhels foren per examinar el "per què" d'aquestes dots meravelloses i incomprensibles; voldries examinar el

misteri de la teva pròpia vida, de la teva alegria, de la teva dolor; d'aquest pelegrinatge estrany que no saps per on ha començat ni pots comprendre tampoc per on acabarà; sentiries un deficiet etern dintre la teva ànima, una veu imperiosa que et demanaria a crits la "causa de tu mateixa!"...

Mes, oh, tristesa! No ha arribat encara la teva hora, no ha arribat...

GALLARANC

A LA TAULA DEL CAFE

Conversa d'en Pere i d'en Pau

Pere.—Es a dir que ja no ets francòfil?

Pau.—Gens ni mica.

Pere.—Home, i per què?

Pau.—Perquè jo esperava de França una altra política, després de la guerra. No hi ha país més conservador ni més retrògrade ni més...

Pere.—Vaja, segueixes tenint els defectes de tots els apassionats que no hi lluquen gaire... Veïam, per què és conservadora, retrògrade, etc., etc., la República francesa?

Pau.—Home, perquè accepta els articles 70 i 71, diguin-se ara com se diguin; perquè protegeix totes les temptatives contra Rússia, perquè a la Societat de Nacions ja no ha pres el paper que tenia en 1914 de defensar les petites nacionalitats, perquè...

Pere.—Vaja, i per tot això és conservadora, retrògrade...

Pau.—Sí, senyor.

Pere.—Puix no ho és. França, després de la guerra, quedà victoriosa, però pantejant. No tenia fortuna i estava plena de glòria. El mateix, el mateix que li va ocórrer quan Napoleó anava pel món perdent guerres i donant glòria al nom de França.

Pau.—Bé, i què?

Pere.—Que un país que veu perdre milions d'homes, desfets deu departaments territorials, arruïnada la seva hisenda, mentre els enemics, fent una combinació illegal, s'han enriquit, deu buscar la fórmula de salvar-se...

Pau.—No t'entenc.

Pere.—Puix jo si.

Pau.—Veïam.

Pere.—Que mentre les coses a França es resolguin de cara al públic, oberta la

Cambrà de Diputats i el Senat a tot el que pugui anar-hi; oberta la tribuna de la Premsa, a tots els que vulguin criticar; oberta la tribuna pública; disposats els homes polítics a fer justícia sigui a qui sigui, com quan l'afer de Marthe Hanau, com quan l'afer del ministre Klotz, com quan l'afer de la mortalitat del Rin, on un ministre de la Guerra, com Paül Painlevé, s'ha aixecat en plena Cambrà a reptar a qui no ha complert amb el seu deure, França sempre serà una democràcia, és a dir, govern del poble per al poble, govern de la majoria...

Pau.—Es a dir que tu creus...?

Pere.—Jo crec que tota aquesta alenada que sembla conservadora i retrògrade, no és més que la necessitat d'assegurar-se la vida nacional. Tot passa, i ara és una mala ventada. Esperem uns anys. Qui ha nascut de la tempesta gloriosa de la Convenció, no pot oblidar-se fàcilment dels seus avantpassats. Un dia l'àliga tornarà a reprendre el vol, i ja en parlarem...

Pau.—Així sia!

Pere.—I tu i jo que ho veïem.

Pau.—Bé.

Pere.—No s'han de perdre mai les esperances ni les il·lusions.

Pau.—Clar, de què viuríem, si no...

Literats o sabaters?

De tots els escriptors, els novel·listes són els més llegits, els millor remunerats, els únics que—en un país, és clar, que ha assolit un desenvolupament literari normal—poden aspirar a fer fortuna. I en dir això, deixem de banda els autors dramàtics, perquè el teatre no té, llevat de rares excepcions, més que unes relacions vagues i llunyanes amb la literatura.

Però tots els novel·listes tenen la pretensió d'ésser uns literats cabals. Alguns ho són, realment. Però la majoria d'ells tenen un renom literari completament injustificat. No és altre el seu mèrit que una certa manya a explotar la simplicitat, la ingenuïtat, la morbositat o la sentimentalitat de la gent. Això passa, per exemple, en els confectionadors de novel·les pornogràfiques o blanques o policiaques, etc., etc.

Aquests autors gaudeixen, moltes vegades, d'un gran prestigi. La cosa és fàcil d'explicar. Llurs lectors tenen, en general—talment que els autors—, pretensions estètiques, i volen de totes les maneres proclamar geni els autors de les rampoines que els han divertit.

Tanmateix, aquestes rampoines tenen, sens dubte, menys valor que les sabates d'un sabater de poble. I ja saben que l'ofici de sabater és la destinació infalible de tot noi que no pot o no vol reeixir en els estudis. Ara, per a nosaltres, el gremi dels sabaters té tota una significació més alta. I creiem fermament que una bella sabata de damisella, estil Lluís XV, bé val, posem per cas, un poema futurista.

Conferència d'en Samblancat

Demà, a la nit, donarà a Cervià (Lleida), una conferència el nostre benllogut company Angel Samblancat.

Parlarà el nostre amic en aquest acte del problema de la cultura des del punt de vista de la ciutadania i del poble.

A tota la comarca hi ha gran expectació per sentir a Samblancat.

Madrid. — Estrena de "Canción de Amor y de Guerra"

La simpàtica trilogia Capdevila, Mora, Martínez Valls, ha irromput per la Cort d'Espanya amb la seva ja famosa obra.

Per arribar a realitzar aquest propòsit necessitaven d'un bon intèrpret guia en aquesta particular incursió, i a fe que l'han trobat en condicions immillorables. El senyor González del Castillo, amant fervorós del nostre teatre, ha sabut fer seus els entusiasmes dels joves ambaixadors, i els accents apassionats de la "Cançó d'amor i de guerra", han pogut trobar en les melodies d'en Martínez Valls el medi just per tal que la transplantació fos com una gran melodia agermanada de les serres castellanques i les pirenaïques.

El poble madrileny comprengué sense necessitat de propagandes extraordinàries que de les terres levantines no podien portar-los més que fruits saborosos i consistents. I malgrat l'història d'una temporada de fracassos, el teatre de Fuencarral es veié ple de gom a gom.

"Cançó d'amor i de guerra" ha triomfat a Madrid com triomfà a Barcelona. Malgrat un decorat pobríssim (hom enyorava la presentació de Batlle i Amigó), el públic no regatejà els seus aplaudiments. Requerí l'assistència de Martínez Valls i de Mora, i en Capdevila sabé demostrar el seu sentiment per l'absència dels seus companys.

Els intèrprets i principalment la Felisa Herrero, com si portessin aires del Canigó per dintre. Tots hi posaren aquells inefables entusiasmes i bona fe que s'apoderen del públic i el dominen.

Algun crític d'ofici sortia del teatre demostrant un criteri oposat al del públic. No sé què diran demà els diaris de la Corte, però jo afirmo que els que anaren al teatre per veure Teatre no s'oblidaran fàcilment de "Canción de amor y de guerra", ni dels noms dels seus autors.

GARCILIUS

Diumenge de Rams

Aixequen les palmes i enlaireu els rams, feu bellugar l'aire de cridòria i cants; a cavall d'un ase Jesús passarà.

Així degué córrer tota la ciutat la nova que deia: "Jesús ha arribat". Allavors, com ara, els pobres mortals serien incrèduls, no ho creurien pas. Veurien que passa gloriós, triomfant entre mig de palmes, de llorens i rams i arrufant els nassos no ho creurien pas. "Que el fill d'aquell home que serra boscall sigui el gran Messies? Això no! Això mai!" Així ha estat sempre: els pobres mortals, si no ets fill de príncep, no faràs res mai.

Però alceu les palmes i aixequen els rams, que a cavall d'un ase Jesús passarà.

FLIC

Correu de l'estranger

LA INSURRECCIO DE MEXIC

Tot fa creure que Portes Gil, l'actual president de Mèxic, i el general Calles, el veritable amo del país, consolidaran finalment la situació i dominaran per complet els seus adversaris.

Un dels seus principals avantatges és el concurs moral i financer que els Estats Units els dona. L'actual president Hoover, en efecte—igualment que el seu antecessor, el president Coolidge—, creu que l'estabilitat dels països de l'Amèrica Central és de la més gran importància, per a la salvaguarda dels nombrosos i vastos interessos que els Estats Units hi tenen.

Quant a l'origen d'aquest moviment insurreccional, cal cercar-lo en el conflicte que des de fa molt de temps hi ha a Mèxic entre els grans propietaris i els reformadors, entre els catòlics fanàtics i els partidaris d'un règim més laic. Passions religioses—recordeu la nostra tristíssima i vergonyosa guerra dels carlins—, rivalitats socials, ambicions individuals, tot complica la dramàtica situació mexicana actual.

L'ATUR FORÇOS A LA GRAN BRITÀNIA.

Acaba d'ésser publicada una memòria sobre el treball a la Gran Bretanya, memòria redactada pels representants dels patrons i de les Trade Unions. La seva lectura és força interessant.

Entre les mesures recomanades en aqueix document, figuren l'augment de cabals per afavorir la intensificació de l'emigració, l'execució de tots els projectes d'obres públiques d'interès nacional, la ràpida racionalització de totes les indústries, i un contracte més autoritzat i estret entre els elements interessats en l'agricultura i els de la indústria.

Algunes d'aquestes mesures són, certament, excel·lents. De totes maneres, totes elles ens semblen més pròpies per a atenuar la crisi, que per a resoldre-la definitivament. Aquesta és cada vegada més aguda i formidable, i el nombre dels obres sense feina augmenta amb algunes oscil·lacions, d'una manera alarmant.

Es creença general que en les properes eleccions angleses triomfarà el partit de Mr. Macdonald. I aquest problema dels sense feina serà el primer i el més formidable de tots els problemes que es presentaran a futur govern socialista que, a conseqüència de la victòria electoral, haurà de formar-se.

Com en sortirà? Es difícil de preveure-ho. Es aquest, sense cap dubte, l'afer de més importància que avui hi ha plantejat a Europa, i, també, el més complicat i el de més difícil solució.

Les expedicions als Pols

Després de la catàstrofe de Nobile al pol nord, la humanitat encara continua essent arriscada com sempre.

Ara ens arriba la notícia de la probable desaparició de Byrd i els seus expedicionaris al pol Antàrtic.

Nobile anava al pol nord amb l'afany de plantar-hi la creu, i en la seva caiguda trobaren la creu dura i llarga.

Byrd s'ha arriscat al pol Antàrtic per a fer només exploracions a les muntanyes de

Rockefeller que ell mateix descobri i bategi ara fa poc.

No tenint noves de l'expedició, s'han començat les pesquícies dels desapareguts.

L'arriscament és una de les més valioses virtuts de la humanitat, però també és i ha estat una de les seves més gran follies.

L'arriscament ha portat tots els avançaments ardits i totes les grans catàstrofes.

Què pretenia trobar Nobile damunt les immenses estepes de gel del pol nord?

Què pretén Byrd damunt l'esquerpitud del pol antàrtic?

L'afany de l'home sempre vol un més enllà, sempre va cap a l'ignot; no sap mai el què vol. Portem en el nostre fons un buit immens, ple de desig. Som uns insaciabls.

Aquesta sed d'arriscaments amaga, moltes voltes, en el seu fons il·limitat, el fantasma espavoridor de l'infortunat.

Avui, com sempre, els pols tenen sed i van engolint l'arriscament dels homes.

La futura "Darrera de les guerres darreres"

UNES DECLARACIONS DE TROTZKI COMPLETAMENT PÈSSIMISTES

Una de les coses més fàcils del món és fer profecies. Aquestes poden donar, o no, resultat; però en el moment precís en què són fetes, fan una certa impressió en el gros públic, sobretot quan qui les diu és persona de certa solvència i fonament a llurs vaticinis en fets i causes reals.

Clar que no parlo de les profecies que de quan en quan llencen a través de les agències telegràfiques, sense gaire informació efectiva que donar, un professor de metafísica de Boston, una "tiradora" de cartes, pubilla de Madame de Thebes, o un espiritista que la nit abans ha tingut el gust de parlar amb Napoleó o amb Aristòtil en el precís moment que aquest estrenava un vestit.

Parlem de les profecies polítiques fetes per polítics coneguts. Així, per exemple, Léon Daudet va advertir, en un dels terribles articles que publicava l'any 1920, que la guerra mundial, una altra "der des der", cap allà el 1928, i ha passat aquest any fatídic, i, exceptuant el petit conflicte de dues nacions sudamericanes que quasi no arriba-

ren a topar-se, no s'ha hagut de lamentar cap fet armat.

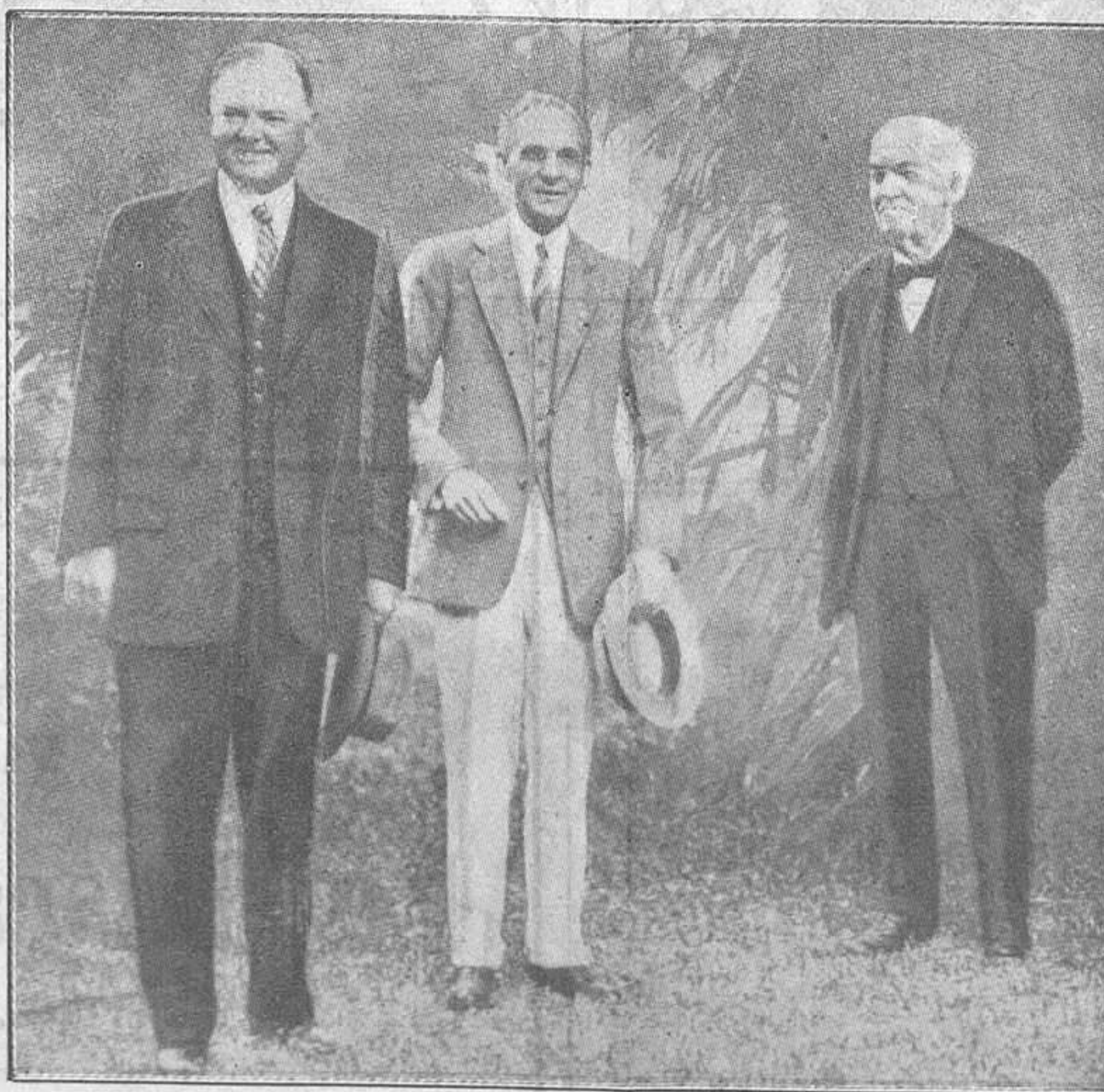
Ara Trotzki acaba de llençar al món la seva prèdica apocalíptica: "El món va directament cap a la guerra, que esclatarà en els deu anys que vénen, i s'iniciarà la guerra entre Anglaterra i els Estats Units. Ara Amèrica vol refermar-se la dominació dels mars, i vol guanyar, per nombre i per qualitat, la supremacia dels mars a l'Imperi britànic."

Aquestes paraules de Trotzki estan ben lligades i són ben expressives. Es cert que l'antagonisme present de l'Imperi Britànic i els Estats Units pot, el dia de demà, ésser conflicte bèl·lic. Precisament el que s'està procurant, mitjançant tota mena de pactes i d'aliances, de compromisos diplomàtics i conferències de desarmaments, és que la guerra no sigui possible.

Que la guerra pot ésser un fet el dia de demà? Quin dubte en queda? La guerra és cosa fàcil, mentre les nacions siguin manades per folls com Valdemaras o per gent que tingui un instint imperialista com el cap dels feixistes. Però, per això, els esforços que fan uns quants homes escèptics, però amb bona voluntat, mereixen tots els respectes.

La Societat de Nacions... Ja compremem que el lector fa un somriure d'incredulitat, i no vol seguir llegint... Li preguem que segueixi: La Societat de Nacions no és, avui com avui, quelcom perfecte; però almenys dona la pauta per tal que puguin reunir-se els homes que porten el pes de la política internacional. Aquest tracte continu, aquest frec a frec permanent motiva una sèrie de compromisos, de relacions socials i polítiques que abans de la guerra no hi havia. Quan es reunien dos ministres d'Afers estrangers, hi corria tothom. Ara, cada sis mesos, els ministres d'Anglaterra, Alemanya, França, Itàlia, Japó, etc... es reuneixen i parlen de totes les coses com un costum. Es a dir, que aquell emmurallament de les qüestions nacionals d'època XIX, ja no existeix; aquella creença de que les coses de casa devien parlar-se a casa, s'és esmortuït... Ara la gent té com un corrent natural aquest tracte que està per damunt de les nacions...

Que la guerra pot ésser un fet el dia de demà, tornem a repetir? Sí; però totes aquestes converses són, si més no, una coacció moral entre el pensament criminal de quatre folls que esperen l'hora de la guerra per tal d'augmentar el preu de les subsistències o la nota de les municions.

HOOVER, FORD, EDISON.

La trilogia més popular dels Estats Units, a la finca d'Edison, el dia del seu cap d'any.

Filantropia anglesa

Darrerament ha produït a Londres vius i favorables comentaris el noble i generós procedir de dos donants anònims que han cedit un gram de ràdium cada un a l'Hospital London per al guariment del cranc.

Un dels donants, va donar fa deu anys 50.000 lliures esterlines per estudiar les causes de les malalties de totes menes. Ara, ultra el gram de ràdium dona 13.000 lliures per costejar amb llur renda un laboratori de ràdium.

El segon gram de ràdium ha estat donat per un altre anònim, qui va donar anys enrera 70.000 lliures destinades a algunes clíniques que li interessaven.

Gràcies als generosos i freqüents donatius molts hospitals de Londres poden viure solament de subscripcions voluntàries, i assisteixen gratis milions de pacients en les millors condicions.

Aquí a Barcelona no podem dir el mateix. Quan es fa una subscripció ho fan per lluir el nom, per presumpció. Ens manca molt per tal que els hospitals es trobin en les condicions dels de Londres.

Què hi farem! Paciència.

Un poble que no procura pels seus malalts, mai no pot arribar a ésser un poble model.

Pau i Democràcia

Certament, en els ministeris oficials on s'hi exerceix el descabdellament de la política internacional, la paraula PAU, PAU i PAU ressona a metàl·lic esquerdat. S'ha emprat tant aquesta paraula, que el sol fet de les mútues repeticions de boca dels ministres, hauria bastat per desarmar àdhuc les càbiles de l'Àfrica selvatge.

I, no obstant, tot l'univers resta armat bel·licosament. Les reunions dels representants de les diversss nacionalitats objecten fer de la pau que agermana els diversos estaments y caràcters, en un sol esperit, subjectat a la mútua relació cordial i sincera.

Quan ja s'han exhaurit tots els arguments que es poden capir en una reunió relacionada a l'arranjament dels conflictes armats, llavors s'entaulen qüestions més o menys efímeres, tals com per exemple, la tracta de blanques, el contraband de la cocaïna, l'opi, etc., etc.

Entretant, allà a Nicaragua hi han rebel·lions i col·lisions. Els uns batallen per defensar llurs llibertats abolides. Els altres per imposar els seu dret de dominador i imperialista.

Els primers guerregen portats per una finalitat patriòtica i noble. Els contraris mereixen el nostre menyspreu, que fan la guerra inspirats per un doble interès, o dit en altres termes, usurpar els drets que pertocquen a un poble que no vol estar dominat pel poderós.

I la democràcia, que també s'anomena a Ginebra, quina afluència ve a ajuntar aquests dos rius separats pel corrent que s'apropia a cada un d'ells?

I tot allò dels "Estats enllaçats amb una fraternal abraçada, de l'aproximació de tots els pobles sota una finalitat espiritual", què se n'ha fet?

I aquella hipòtesi que feia relluir l'interès que es pendria per l'obrer, els seus drets individuals i col·lectius, una major preponderància en la seva vida de treball i esforços esmerçats?

Certament, la paraula PAU, PAU i PAU sona a metàl·lic esquerdat. La paraula DEMOCRACIA té el dring dels cascavells rovellats.

J. V.

PROP DE PASQUA

—He fet portar una mona pel nen.
 —Encara més "mones" a casa?

A l'Àfrica del Sud, segons notícies del "Daily Telegraph" de Londres, hi ha la pesta bubònica.

No cal pas que ens alarmem. Ja sabem que aquesta pesta sempre es troba a un lloc o altre.

Es terrible, però. Allà on se fica, fa estralls.

De la presó de Torrente s'han escapat cinc presos.

Potser si els presos a la presó hi estessin en millors condicions, no s'escaparien.

Aquella farola de la Plaça de Catalunya diuen que estarà tan bé. Es diu que tindrà uns reflectors encarats vers les estàtues.

Si és així, només faltaria que les estàtues s'anímessin i comencessin a evolucionar. Se-

—Què et va contestar el meu pare quan li vas dir que sols tenies 400 pessetes pel casament?

—Va dir que n'hi deixés cinquanta.

("Weekley Telegraph", Sheffield.)

ria un espectacle gratuït que tot Barcelona agrairia al digníssim ajuntament.

S'està examinant el projecte del túnel per sota el canal de la Mànega.

Ens sembla que de dia en dia s'arribarà a aconseguir que el món passi pel tubo.

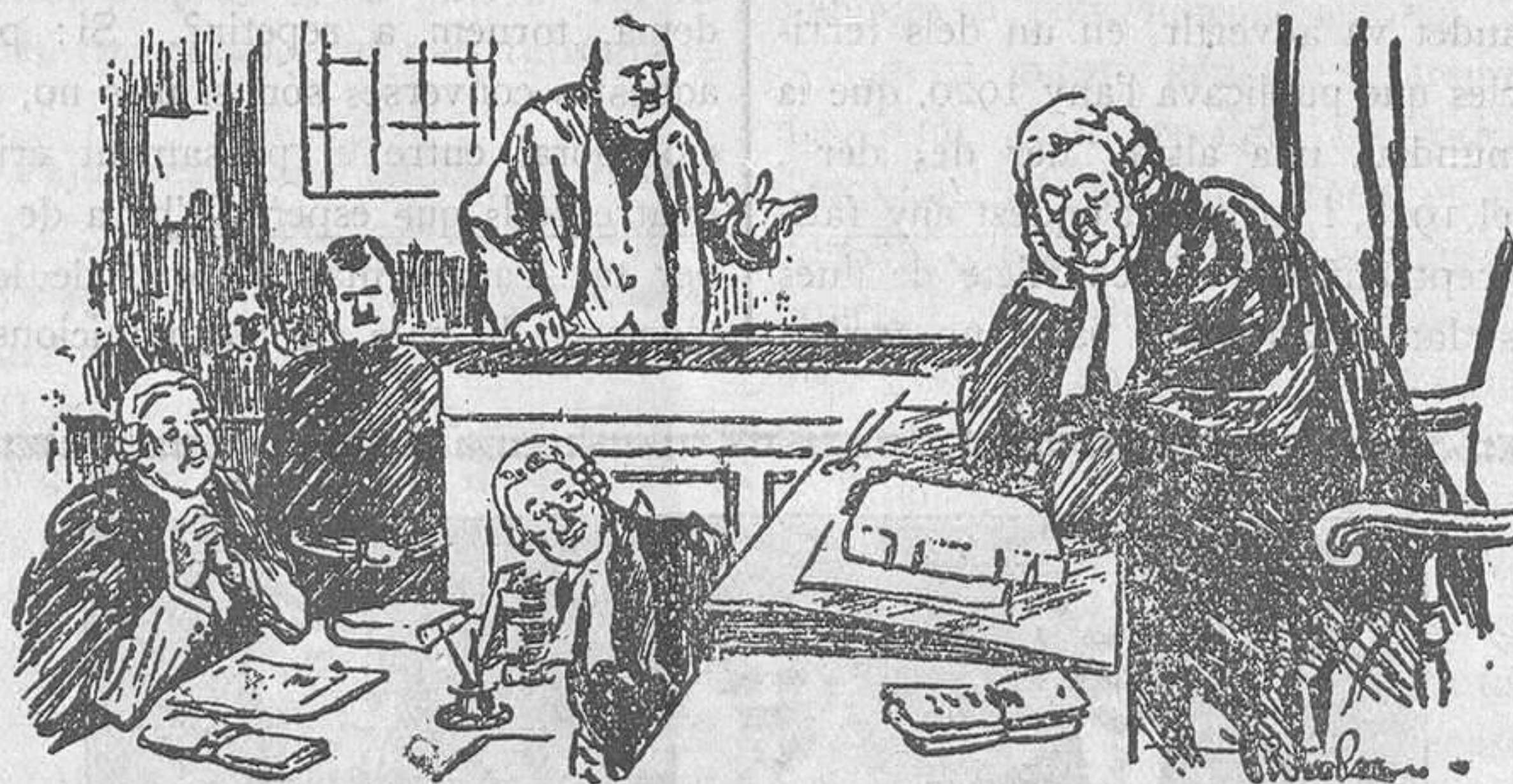
La discussió del projecte sobre les congregacions missionals s'eternitza a França. Darre-rament, abans de procedir-se a la votació a la

Un capellà protestant vol donar un banquet a les 192 parelles que ha casat durant el seu sacerdocí.

Després del banquet, cada parella exposarà les dificultats que ha trobat en el matrimoni. No crec pas que en tregui l'aigua clara. Ja ens ho dirà després.

Es diu que dintre pocs dies es casarà una de les germanes Siameses.

Pobret, ja el planyem!
 Sempre tindrà que aguantar les impertinències de la cunyada.

L'acusat:—Senyor jutge...
 El jutge:—No m'interrompeixi, queestic fent memòria d'un encàrrec que m'ha fet la meva dona.
 ("Punch", Londres).

Cambra, el senyor Poincaré presentà, una vegada més, la qüestió de confiança.

Nosaltres creiem que ja era hora—i mai més a propòsit—de presentar la qüestió de desconfiança.

El "Jesús del Gran Pioder" s'està preparant per a un altre vol. En el primer que va fer—tot i la rotunditat del nom— el poder no es va veure per enllòc.

El Senat francès ha votat el projecte relatiu a la construcció d'un creuer, sis contratorpediners, set submarins i dos avions.

Oh, la França pacifista!

SOLSONA

MISSATGERS D' "EL MATI"

Conforme ens havien anunciat anticipadament, diumenge, dia 10 de l'actual, tingué lloc, al local del "Centro de Cultura Popular" (?), una ratxa de xerrameca a càrrec del personal d' "El Matí".

Com som tifererots, hi vàrem treure el nas quan la cosa ja s'acabava, i sols poguérem oir un "anyellet" — puix la gran vedette, Sr. Civera Romani, no es va deixar veure — que xerrava com una cotorra i, amb oratòria carrinclona, va contar-nos les excel·lències del futur rotatiu catòlic, i, de pas, va aprofitar l'ocasió per fuetejar els homes esquerrans de Catalunya.

Suposem que aquí a Solsona van enviar-nos el personal més migrat de la casa, perquè, francament, aquell "noi" que xerrava quan vàrem entrar, va fer-nos llàstima, puix va fer-ho tan malament, que un pagès que teníem al costat ens digué que preferia els sermons de mossèn Bernat.

Finalment féu us de la paraula el senyor Rector, però el bon home ho féu tan "soto voce", que no l'entenguérem de cap paraula. Gesticulava molt. Semblava talment com si tingués un gaitó a la mà i s'esforcés en conduir el ramat vers el bon camí... El camí, naturalment, de subscriure's a "El Matí".

PERET XATO

A. Gallard: Va, però escurçat, perquè era massa llarg.

Josep Pi: Ho publicarem tot seguit.

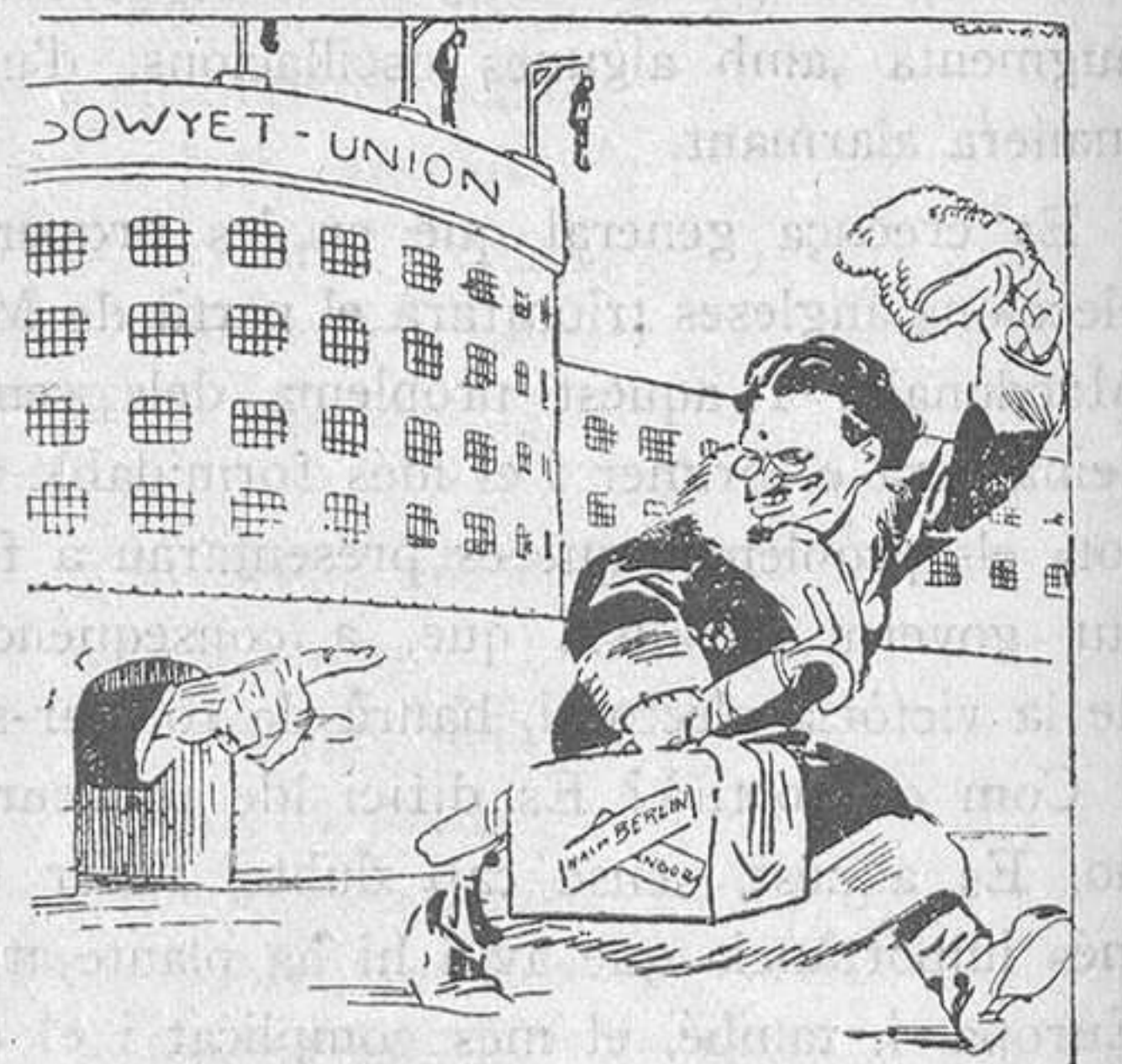
Miau: Està molt bé, però procureu fer-ho més curt.

Tros de Fusta: Igual li diem, que ho faci curt.

E. Camps: Massa sentimental, i els nostres llegidors s'enternirien.

Josep Arnal: Vostè ha llegit massa i parla un emfarfec literari; reposi i d'aquí uns quants anys torni a enviar alguna cosa.

Ramon X. Mayol: Està força bé i anirà d'aquí a poques setmanes.

Trotzki, expulsat del Paradís Soviètic.
 (Kladderatsch", Berlín).

Imp. La Campana i L'Esquella, Om, 8, Ciutat

Acaba de publicarse

Obra póstuma
 de
 Vicente Blasco Ibáñez

En busca del Gran Kan

"Cristóbal Colon"

Novela

Un tomo 8.º Ptas. 5